

faae Sagen behøst, og naar saa Sagen er behøst, lad os saa udskrive nye Valg til Folkethinget, og naar saa det nye Folkething kommer ind, finder jeg, at dersom dette ikke vil gaa ind paa Befæstningen, burde Regjeringen lade den falde. Hvis ikke vil jeg anse det for et dristigt Spørgsmaal overfor Folkethinget, naar man vil vedblive at komme frem med denne Sag. Forresten vil jeg sige, at det er mit Ønske, at vi kunde faae denne Befæstningsstænke ud af Hovedet. Kunde vi det, kunde der vist blive adskillige Penge, som kunde anvendes til Reformers, som Befolkningen sætter mere Pris paa end Befæstningsagen. Vi kunde da blive fri for at strides saa meget om denne Kompensation, som der er Tale om. Mit Standpunkt er: Lad os tage Halvdelen af, hvad der udgives nu, der vil endda blive saa meget tilbage, som af Flere i 1867 anjaas for at være for meget til Forsvarsvæsenet. Jeg tror ikke, det kan hjælpe os at tænke paa eller tro, at vi kunne optage en Kamp med Røgenjomhøst. Jeg tror, at vi maa hellere søge at udvikle vore indre Anliggender og saa lade Forsvarssagen være Nr. 2, kun at vi søge at holde god Jusfitts i vort eget Fædreland; det tror jeg tjener os bedst.

Pauksen: Ogsaa jeg følte mig stærkt afficeret af de Udtalelser, som faldt fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup), og jeg blev ikke alene afficeret deraf, men ogsaa sørgelig berørt derved. De Ord, der faldt fra det ærede Medlem, maa og kunne ikke Andet end gjøre et langvarigt og bedrøveligt Indtryk. Jeg erkjender samtidigt, at, hvor Sagerne dreie sig om en saa alvorlig Gjenstand som den i dette Dørlig foreliggende, der er det Pligt for ethvert Medlem eller i hvert Fald tror jeg, det er det for mig, om just ikke at kvæle disse Følelser, man har, saa dog at dulme dem ned og først lade dem komme til Udbrud ved en anden og bedre Leilighed. Jeg skal derfor forlade det, jeg baade som danskt Mand, som Medlem af dette Thing og som Medlem af den militære Stand følte ved de nævnte Udtalelser, og skal da vende mig til det, der er mere praktisk i dette Dørlig, nemlig at underkaste Følgerne af disse Udtalelser en ganske kort Underfølgelse. Jeg skal da vende mig til det, jeg vil kalde Virkeligheden. Saadanne Udtalelser som disse ville gaa i to Retninger; den ene Retning er udadtil, til Udlandet, den anden indadtil, til os selv. Jeg tror da ikke at feile, naar jeg udtaler som min Overbevisning, at Udtalelser, som indeholde i sig selv en Opgivelse af Dan-

marks Forsvar, ikke kunne gavne Landets Anseelse udadtil. De kunne saameget mindre gavne det, som det dog hidtil har staaet saaledes, at det kun var en politisk Kamp, som forhindrede Forsvaret fra at træde virksomt frem her i Danmark, men naar der nu dertil er knyttet det, at det ikke alene er en politisk Kamp, men at det hos en om end kun i Diebliffet ringe, saa dog en Del af det danske Folk er en begyndende, vaagnende Følelse af, at det er aldeles unødvendigt at forsvare os overhovedet, kan dette ikke Andet end at virke saa meget mere paa Udlandet, som Danmark, saavidt mig bekendt, er det eneste Land, hvor man har benyttet den politiske Kamp paa Forsvarsvæsenets Omraade. Dette er berørt her i Salen, og jeg skal ikke komme tilbage til det. Men det vil ligeledes virke indadtil, sagde jeg. Jeg tror ikke, at det vil virke ubølg indadtil. Jeg tror tværtimod, at disse noget haarde Udtalelser ville sætne dem sammen, som tro paa Forsvarets Nytte. Jeg tror ogsaa, at de ville drage endel Baklende hen til os, der værne om Forsvarets Gane, og jeg tror, de ville bringe Nogle fra den helt modsatte Veir til at valse. (Afbrydelse.) Jeg taler om Sagen ganske i Almindelighed. Jeg tror, at saadanne Spørgsmaal, som bleve rejste af det ærede Medlem fra Kjøge: Hvad nytter det til? (Afbrydelse.) Ja, jeg skal med største Glæde gaa ind paa at besvare "Nytten" eller besvare Spørgsmaalet paa den Maade, det blev rejst, men ikke komme ind paa den virkelige Nytte; thi det er jo debatteret her for det saglige Omraades Bedkommende allerede saa mange Dage og saa mange Timer. Jeg skal tillade mig at gaa tilbage til det Spørgsmaal, som er rejst af den ærede Taler, jeg saa ofte har nævnt, nemlig det Spørgsmaal: „til hvad Nytte“? Dette Spørgsmaal er af den Slags farlige Genkastelser, og jeg vil tilføie intetsigende Genkastelser, som man kaster ud uden at gjøre Gavn og Nytte. Jeg vil besvare det lettest ved at vende mig til det ærede Medlem og sige: Hvor ofte kan man ikke fremkomme med den Paastand eller udtale: „Hvad nytter det til“? Hvorfor lukker man, hvad jeg dog antager, det ærede Medlem gjør, sin Dør af om Aftenen, naar Huset gaar tilfængs? Hvad nytter det til? Det ærede Medlem vil svare meget aabent og ærlig: For at forhindre Andre fra at trænge ind. Men gjør det altsaa en Nytte at forsvare sig ved at lukke sin Dør, er derigjennem besvaret i det samme Landedræt, at man derved vanskeliggjør det for Udenforstaaende at trænge ind. Dette er Nytten med Forsvaret, og det vil jeg sige til det ærede Medlem,